

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 622/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. augusta 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 7 C 31/2011 zo 16. mája 2011, uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 274/2011 z 28. septembra 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 300/2012 z 30. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2014 elektronickou poštou a 10. marca 2014 osobne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 31/2011 zo 16. mája 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“), uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 274/2011 z 28. septembra 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 300/2012 z 30. septembra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým uznesením zo 16. mája 2011 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 28. septembra 2011 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 30. septembra 2013 tak, že dovolanie odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo 25. novembra 2013 doručené advokátovi [REDAKOVANÉ], ktorý „*následne toto uznesenie vrátil prvostupňovému súdu, nakoľko tento advokát bol sťažovateľovi určený rozhodnutím Centra právnej pomoci zo dňa 2. 3. 2012, sp. zn. 6 N 35/2012, na zastupovanie sťažovateľa v základnom konaní, t. j. v konaní o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7 C 31/2011. Predmetné rozhodnutie Centra právnej pomoci*

sa nevzťahovalo na konanie o dovolaní, vedené na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 2 Cdo 300/2012.

Sťažovateľ má za to, že doručenie uvedeného uznesenia nepríslušnému advokátovi nemohlo vyvolať žiadne právne účinky, nakoľko sťažovateľ nebol v dovolacom konaní ním zastúpený, a teda uvedené uznesenie nemohlo nadobudnúť právoplatnosť jeho doručením domnelému právnemu zástupcovi, ktorého si sťažovateľ ani nezvolil a ani mu nebol určený Centrom právnej pomoci pre jeho zastupovanie v dovolacom konaní.

Pre úplnosť sťažovateľ uvádza, že požiadal Centrum právnej pomoci aj o určenie advokáta pre uvedené dovolacie konanie, avšak rozhodnutím zo dňa 8. 2. 2012, sp. zn. 6 N 250/12, nebol sťažovateľovi priznaný nárok na poskytovanie právnej pomoci v tomto dovolacom konaní. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ riadne a včas odvolanie a Krajský súd v Bratislave dňa 22. 1. 2014 rozhodnutie Centra právnej pomoci zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Centrum právnej pomoci teda do dnešného dňa právoplatne nerozhodlo o žiadosti sťažovateľa zo dňa 9. 1. 2012 o priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci v dovolacom konaní.

Prvostupňový súd predložil spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa bez toho, aby rozhodol o návrhu sťažovateľa na oslobodenie od súdnych poplatkov v dovolacom konaní.

Čo sa týka zastúpenia advokátom v dovolacom konaní, prvostupňový súd taktiež doposiaľ nerozhodol o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie zástupcu z radov advokátov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 30. 9. 2013, sp. zn. 2 Cdo 300/2012, dovolanie sťažovateľa odmietol, pričom v záhlaví uznesenia v rozpore so skutočným stavom uviedol, že sťažovateľ bol zastúpený advokátom.“

Sťažovateľ v sťažnosti tiež poukazuje na to, že žiadosťou z 27. januára 2014 požiadal Centrum právnej pomoci o určenie advokáta na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, pričom o tejto sťažnosti nebolo rozhodnuté.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

„Dovolací súd napriek tomu, že súd prvého stupňa doposiaľ nerozhodol o návrhu sťažovateľa a o jeho žiadosti o ustanovenie zástupcu z radov advokátov pre dovolacie konanie, o sťažovateľom podanom dovolaní konal a rozhodol bez toho, aby bol sťažovateľ ako dovolateľ v tomto dovolacom konaní zastúpený advokátom, hoci podmienka zastúpenia advokátom je neobíditeľnou podmienkou dovolacieho konania bez možnosti výnimky a je zriadená zákonom na zaistenie ochrany práva a právom chránených záujmov dovolateľa.

Dovolací súd pri jeho rozhodovaní mylne vychádzal z toho, že splnomocnenie, ktoré udelil sťažovateľ advokátovi na jeho zastupovanie v základnom konaní vo veci je platné aj v dovolacom konaní.

Sťažovateľ má za to, že povinné zastúpenie advokátom v dovolacom konaní nie je v zákone stanovené samoučelne. Sťažovateľ má za to, že súd prvého stupňa i dovolací súd sa neodôvodnene uspokojili s tým, že v základnom spise je priložené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa v základnom konaní. Nech by bolo predmetné splnomocnenie akokoľvek nepresne sformulované, zo spisu samotného je zrejmé, že dovolanie podal sťažovateľ sám, bez akejkolvek právnej pomoci, a to časovo pred tým, ako splnomocnil [REDACTED] na jeho zastupovanie v základnom konaní.

Sťažovateľ má teda za to, že súd prvého stupňa a predovšetkým dovolací súd nesprávne právne posúdili materiálnu stránku kogentnej právnej úpravy povinného zastúpenia advokátom v dovolacom konaní podľa ust. § 241 ods. 1 OSP. Takýmto postupom oboch všeobecných súdov došlo k takému výkladu cit. zák. ust., ktorý je v rozpore s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. Podanie dovolania účastníkom konania bez toho, aby bolo vypracované, alebo aspoň následne doplnené právnym zástupcom z radov advokátov, nezodpovedá zmyslu a účelu, ktorý vložil zákonodarca do obsahu ustanovenia § 241 ods. 1 OSP, a neumožňuje účastníkovi konania úplné naplnenie jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. Ústavy SR.

Sťažovateľ má za to, že dovolací súd tým, že o dovolaní sťažovateľa konal a rozhodol bez toho, aby bol sťažovateľ v tomto konaní riadne a účinne zastúpený, dopustil sa porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru..., práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a to nielen samotným konaním a rozhodnutím

bez riadneho zastúpenia advokátom, ale aj tým, že takýmto postupom dovolací súd zmaril zákonné právo sťažovateľa na kvalifikované sformulovanie a odôvodnenie jeho dovolania, včítane dovolacích dôvodov.

Sťažovateľ má taktiež za to, že aj súd prvého stupňa jeho vyššie popísaným postupom znemožnil sťažovateľovi, aby bol v dovolacom konaní riadne a predovšetkým účinne zastúpený, a to najmä tým, že nevyzval ním nesprávne predpokladaného právneho zástupcu sťažovateľa v postavení dovolateľa, aby dovolanie predložené účastníkom konania doplnil tak, aby aj po materiálnej stránke bola naplnená kogentná právna úprava ust. § 241 ods. 1 OSP a predovšetkým právo účastníka konania na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru, ako aj iné súvisiace práva uvedené predchádzajúcim odseku.“

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Najvyšší súd Slovenskej republiky porušil práva (sťažovateľa)... podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru...“

... Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. 5. 2012, sp. zn. 5 Cdo 76/2012 (zjavne malo ísť o sp. zn. 2 Cdo 300/2012 z 30. septembra 2013, pozn.).“

... Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 4.000,- EUR, ako aj trovy konania a právneho zastúpenia, a to do troch dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia.“

... Okresný súd Bratislava 1 porušil práva (sťažovateľa)... podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru...“

... Okresný súd Bratislava 1 je povinný uhradiť sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.000,- EUR.“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadostučinenia sťažovateľ osobitne neodôvodňuje.

Výzvou z 22. augusta 2014 ústavný súd vyzval sťažovateľa na doplnenie sťažnosti, poučil ho, aké náležitosti má v sťažnosti doplniť, ako aj o následkoch nedoplnenia sťažnosti.

Sťažovateľ sťažnosť doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 12. septembra 2014 elektronickou poštou. V tomto podaní s poukazom na § 42 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) (platného a účinného v čase rozhodovania všeobecných súdov) uvádza, že *„nebude toto elektronické podanie doplnené písomne, nakoľko nejde o návrh vo veci samej“*.

V súvislosti so žiadosťou o priznanie nároku na poskytovanie právnej pomoci a určenie advokáta na zastupovanie vo veci sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažovateľ uvádza:

«Centrum právnej pomoci priloženým rozhodnutím zo dňa 24. 2. 2014, sp. zn. 1915/2014-KaBa, mi nepriznalo nárok na poskytovanie právnej pomoci z dôvodu, že „vo veci nebola vylúčená zrejmá bezúspešnosť sporu“, nakoľko Centrum právnej pomoci prišlo k záveru, že „postupom dovolacieho súdu nebolo porušené žiadne ústavné právo žiadateľa“. Proti uvedenému rozhodnutiu som podal odvolanie – návrh na preskúmanie jeho zákonnosti, o ktorom Krajský súd v Bratislave priloženým rozsudkom zo dňa 6. 6. 2014, č. k. 9 Sp 25/2004-25, rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie CPP potvrdil. Proti uvedenému rozsudku som podal odvolanie dňa 1. 8. 2014 (v prílohe), o ktorom nebolo zatiaľ rozhodnuté.»

K žiadosti týkajúcej sa dovolacieho konania a rozhodnutiu Centra právnej pomoci sp. zn. 6 N 250/2012 z 8. februára 2012, ktorým mu nebol priznaný nárok na poskytovanie právnej pomoci v dovolacom konaní, sťažovateľ uvádza, že *„proti priloženému rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. 1. 2014, sp. zn. 4 Sp 24/2012, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie CPP zrušené (ako som uviedol v mojej ústavnej sťažnosti), som podal odvolanie dňa 17. 3. 2014, t. j. po podaní ústavnej sťažnosti z dôvodov uvedených v priloženom odvolaní, predovšetkým z dôvodu, že podľa môjho názoru konajúci súd mal o zákonnosti rozhodnutia CPP rozhodnúť meritórne, vzhľadom na to, že zo stavu dokazovania takéto rozhodnutie bolo možné.“*

K ďalším náležitostiam, ktoré mal v sťažnosti doplniť, sťažovateľ uvádza:

„Vzhľadom na to, že doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté o mojej vyššie uvedenej žiadosti o priznanie nároku na poskytovanie právnej pomoci a určenie advokáta na zastupovanie v predmetnom konaní pred ústavným súdom, k predmetnej Vašej výzve ďalej uvádzam, že ďalšie chýbajúce náležitosti mojej ústavnej sťažnosti budú doplnené po právoplatnom rozhodnutí o uvedenej žiadosti, a to buď určeným alebo zvoleným advokátom v závislosti od výsledku rozhodnutia.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd vyzval sťažovateľa na doplnenie sťažnosti tak, aby jednoznačne uviedol, proti ktorému orgánu jeho sťažnosť smeruje a proti akému zásahu smeruje. Sťažovateľ v podaní, ktorým reagoval na výzvu ústavného súdu, uvádza, že ďalšie náležitosti doplní *„po právoplatnom rozhodnutí o uvedenej žiadosti (o priznanie nároku na poskytovanie právnej pomoci, pozn.), a to buď určeným alebo zvoleným advokátom v závislosti od výsledku rozhodnutia“*.

Napriek uvedenému vyjadreniu sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa aj bez jednoznačného ustálenia predmetu konania. Vychádzal pri tom

z toho, že sťažovateľ v petite sťažnosti žiada vysloviť porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru najvyšším súdom. V nadväznosti na to v petite žiada zrušiť uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 76/2012 z 15. mája 2012. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti uznesenie najvyššieho súdu z 15. mája 2012 výslovne neuvádza. Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namieta právne závery všeobecných súdov v konaní o jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov. V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ označuje napadnuté uznesenie sp. zn. 2 Cdo 300/2012 z 30. septembra 2013, ktoré najvyšší súd vydal v tomto konaní (o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov, pozn.) a toto uznesenie priložil ako prílohu k svojej sťažnosti. Napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu z 28. septembra 2011. Týmto uznesením krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu zo 16. mája 2011, ktorým tento nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Ústavný súd preto posudzoval toto uznesenie a označenie uvedeného uznesenia najvyššieho súdu v petite sťažnosti považuje za zrejmu nesprávnosť.

Je zrejmé, že predmetné uznesenia všeobecných súdov sa bezprostredne týkali konania o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov v rámci konania o ochrane osobnosti. Okresný súd a krajský súd preskúmavali opodstatnenosť žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom okresný súd rozhodol tak, že sťažovateľa neoslobodil od platenia súdnych poplatkov, keďže jeho pomery takéto oslobodenie neodôvodňovali (§ 138 ods. 1 OSP). Krajský súd sa s týmto právnym záverom okresného súdu stotožnil a uznesenie okresného súdu potvrdil. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom namietal, že postupom okresného súdu a krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP *„nakoľko mu napriek jeho osobným, majetkovým a zárobkovým pomerom nepriznali oslobodenie od súdnych poplatkov“*.

Pokiaľ ide o konanie o žiadosti účastníka o oslobodenie od súdnych poplatkov a o rozhodnutia všeobecných súdov o tejto žiadosti, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu, z ktorého vyplýva, že každá fyzická osoba alebo

právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Ústavný súd sa pridržiava ustálenej rozhodovacej činnosti (I. ÚS 182/2013, III. ÚS 478/2013, I. ÚS 78/2014, IV. ÚS 259/2014, m. m. I. ÚS 420/2013, II. ÚS 129/2012, III. ÚS 440/2013, IV. ÚS 625/2012), podľa ktorej napadnutými uzneseniami, ktorými súd nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov, ako aj uzneseniami, ktoré v inštančnom postupe takéto rozhodnutie potvrdili, nemohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do označeného základného práva. Samotné vydanie napadnutých uznesení, ale ani nadobudnutie právoplatnosti týchto uznesení nemá totiž bez ďalšieho za následok stratu prístupu k súdu pre sťažovateľa. K takému dôsledku by totiž mohlo dôjsť až prípadným vydaním uznesenia o zastavení konania podľa § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) v spojitosti s § 104 ods. 2 OSP [od 1. júla 2016 v spojitosti s § 161 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pozn.] z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku sťažovateľom.

Ústavný súd nie je bežnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou voči všeobecným súdom vo vzťahu k ich akýmkoľvek rozhodnutiam vrátane rozhodnutí procesného charakteru (IV. ÚS 259/2014).

Ústavný súd poukazuje na to, že proti uzneseniu o zastavení konania je prípustné odvolanie [podľa § 10 zákona o súdnych poplatkoch, resp. od 1. júla 2016 podľa § 357 písm. a) CSP] a vo vzťahu proti eventuálnemu nepriaznivému potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu prichádza do úvahy aj podanie dovolania, a to s prihliadnutím na dôvod uvedený v § 237 písm. f) OSP, resp. od 1. júla 2016 na dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Tak v rámci odvolacieho konania, ako aj v rámci dovolacieho konania proti uzneseniu okresného súdu o zastavení konania bude mať sťažovateľ možnosť uplatňovať všetky tie námietky, ktoré má voči právnomu záveru o nesplnení podmienok na oslobodenie

od súdnych poplatkov, ktorý je základom uznesenia okresného súdu zo 16. mája 2011 v spojení s uznesením krajského súdu z 28. septembra 2011. Všeobecné súdy preto budú mať možnosť skúmať, či prípadné zastavenie konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku v konaní, v ktorom sťažovateľovi nebolo na základe jeho žiadosti priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, je v danom prípade zlučiteľné s tými právami, porušenie ktorých sťažovateľ namieta.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje tiež na to, že okresný súd uznesením č. k. 7 C 31/2011-86 zo 16. januára 2014 zastavil konanie, pričom sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, podal proti tomuto uzneseniu odvolanie a žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty. Okresný súd uznesením č. k. 7 C 31/2011-107 z 15. septembra 2014 návrh na odpustenie zmeškania lehoty zamietol. Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, podal proti uzneseniu z 15. septembra 2014 odvolanie. Krajský súd ako odvolací súd vybavil vec prípisom č. k. 4 Co 803/2014-131 z 28. mája 2015 bez rozhodnutia o odvolaní. V predmetnom prípise uviedol:

„... Rozhodnutím centra právnej pomoci zo dňa 02. 03. 2012 bol navrhovateľovi priznaný nárok na poskytovanie právnej pomoci... Bude preto povinnosťou Vášho súdu obrátiť sa na Centrum právnej pomoci o informáciu, či uvedené rozhodnutie bolo vydané a či je platné a účinné. V takom prípade potom uznesenie o zastavení konania zo dňa 16. 01. 2014, č. k. 7 C 31/2011-86, nebolo navrhovateľovi ako účastníkovi konania s priznaným nárokom na poskytovanie právnej pomoci účinne doručené a z uvedeného dôvodu mu preto ani nezačala účinne plynúť lehota na podanie odvolania proti nemu. Za takejto situácie potom nie je možné prihliadať ani na odvolanie proti nemu zo dňa 10. 06. 2014 podané spolu so žiadosťou o odpustenie zmeškania lehoty a o tejto žiadosti nie je potrebné rozhodovať. Pre prípad platnosti rozhodnutia Centra právnej pomoci o priznaní nároku na právnu pomoc navrhovateľovi bude potrebné uznesenie o zastavení konania zo dňa 16. 01. 2014, č. k. 7 C 31/2011-86, opätovne doručiť právnemu zástupcovi navrhovateľa za účelom nového začatia plynutia odvolacej lehoty proti nemu. Pre prípade negatívnej odpovede z CPP predložte spis odvolaciemu súdu opätovne za účelom rozhodnutia o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu zo dňa 15. 09. 2014...“

Z prípisu Centra právnej pomoci z 9. septembra 2015 doručeného okresnému súdu 14. septembra 2015 vyplýva, že „24. 02. 2014 bolo vydané rozhodnutie o zmene zastupovania oprávnenej osoby a na zastupovanie oprávnenej osoby bol určený [REDAKOVANÉ]... Rozhodnutie o zmene nadobudlo právoplatnosť dňa 18. 03. 2014.

V súčasnosti sa spis centra... nachádza v príručnom archíve, nakoľko samotné konanie 7 C/31/2011 bolo zastavené uznesením Okresného súdu Bratislava I, č. k. 7 C/31/2011-86 zo dňa 16. 01. 2014.“

Z uvedených skutočností takto v závislosti od posúdenia uvedených skutkových okolností okresným súdom a krajským súdom vyplýva, že možnosť sťažovateľa podať odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania nie je vylúčená.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako neprípustnú.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa posúdenia splnenia podmienky povinného zastúpenia advokátom v dovolacom konaní najvyšším súdom, ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ podal dovolanie 12. decembra 2011. Z prípisu Centra právnej pomoci z 9. septembra 2015 vyplýva, že Centrum právnej pomoci priznalo sťažovateľovi nárok na poskytnutie právnej pomoci v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 31/2011 rozhodnutím z 2. marca 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 27. marca 2012. Splnomocnenie na zastupovanie v konaní sťažovateľ udelil a určený advokát ho prijal 15. marca 2012, t. j. ešte pred rozhodnutím najvyššieho súdu v dovolacom konaní. Z predmetného splnomocnenia vyplýva, že sťažovateľ splnomocnil advokáta

██████████ „najmä... na zastupovanie v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod spisovou značkou 7 C/31/2011...“, a tiež na to, aby „podával opravné prostriedky... to všetko i vtedy, keď je podľa právnych predpisov potrebné osobitné splnomocnenie“.

Ak na tomto základe najvyšší súd v napadnutom uznesení z 30. septembra 2013 dospel k záveru (ktorý vyjadril v záhlaví napadnutého uznesenia, pozn.), že sťažovateľ bol v dovolacom konaní zastúpený advokátom ██████████ ██████████, ██████████, nemožno podľa ústavného súdu tento právny záver považovať za arbitrárny (svojvoľný). Z tohto dôvodu nebolo možné akceptovať námietku sťažovateľa týkajúcu sa splnenia podmienky povinného zastúpenia advokátom v dovolacom konaní. V tejto časti preto ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec veci ústavný súd uvádza, že pokiaľ ide o konanie o žiadosti sťažovateľa o priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, zo zistení ústavného súdu vyplýva, že najvyšší súd o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu zo 6. júna 2014 rozhodol rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 75/2014 z 21. júla 2016 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil. Predmetným rozsudkom krajský súd zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Centra právnej pomoci, ktorým sťažovateľovi nebol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci.

Vzhľadom na predmet konania, ktorého sa sťažnosť sťažovateľa týkala (konanie o žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov), ani prípadné doplnenie sťažnosti kvalifikovaným právnym zástupcom by nebolo spôsobilé privodiť úspech v konaní o tejto sťažnosti, preto ústavný súd nepovažoval za potrebné čakať na doplnenie tejto sťažnosti právnym zástupcom sťažovateľa (porovnaj tiež II. ÚS 305/2015).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. augusta 2016